

700,000 Kr. uden nogen som helst anden Garanti end den, Baade og Redskaber byde, nemlig indtil $\frac{2}{3}$ af Vurderingssummen, og selvfølgelig paa Betingelse af, at Baade og Redskaber holdes assurerede, hvad der føres et vist Tilsyn med. Naar Norge tør gøre det, tror jeg, man ogsaa i Danmark burde gaa noget videre, end vi hidtil have gjort i Retning af at hjælpe Fiskerne til den Kapital, de behøve. Vor fattige Fiskerbefolkning savner netop Midler til at faa Baade og Redskaber, der svare til dem, man har i Nabolandene, hvor man under de større Forhold ganske anderledes har kunnet udruste Fiskerne med Baade og Redskaber. Vi bevilegede omtrent 7 Mill. Kr. ifjor til Havne- og Læmoler; men det er ikke nok.

Jeg vil altsaa gerne ved denne Lejlighed vække Opmærksomheden for, at der burde gøres noget fra Stadens Side i denne Retning. Naar det har vist sig, at Landbruget har kunnet arbejde sig frem til at skabe en Eksport, der andrager 90 pCt. af alt, hvad Kongeriget Danmark sælger for, maatte vi ligesom andre Lande kunne tage mere op af Havets Rigdomme. Jeg mener, det er nødvendigt alvorligt at tænke paa at faa flere Indtægtskilder til at flyde end Landbruget alene, og vi ere jo i den Henseende saa heldigt stillede, at vi have en dygtig Fiskerbefolkning. Den fortjener større Støtte, end den hidtil har faaet.

Krabbe: Da Rigsdagen for to Aar siden samledes første Gang, efter at Regeringsskiftet havde fundet Sted, var der blandt Ønsker, som fremsattes i dette høje Ting med Tingets Tilslutning, ogsaa det, at de berettigede Krav, som fra Islands Side vare stillede om et passende Selvstyre, maatte blive fyldestgjorte. Paa de Ønsker derom, som bleve udtalte her i Tinget, blev der givet et imødekommende Svar af den højtærede Minister for Island, og dette Svar blev modtaget med Glæde saavel i Danmark som paa Island. I de to Aar, der ere hengaaede siden da, er det Løfte, som laa i Ministerens Udtalelse, blevet opfyldt. For ganske nylig er jo den ny Forfatning for Island bleven stadfæstet af Hans Majestæt Kongen. Jeg vilde finde det unaturligt, om der nu, da Rigsdagen første Gang er samlet efter denne betydningsfulde Begivenhed, ikke her i Tinget lød en Udtalelse af Danmarks Tilfredsstillelse, af det danske Folks hjertelige Glæde ved, at Island har opnaaet et Gode, som det havde gjort Krav paa, og som det fortjente at opnaa. Vi ere sikkert

den højtærede Minister erkendtlige for, at han har imødekommet den islandske Befolknings og det islandske Altings Ønsker, og idet vi kunne ønske vore Brødre paa Island til Lykke med det, de have opnaaet, tror jeg tillige, at vi her i Danmark til fulde dele med dem Glæden over, at det har behaget Hans Majestæt Kongen samtidig med, at han har stadfæstet den af Altinget vedtagne Forfatningslov for Island, at give Islænderne et af dem længe attraaet, værdigt Vaabenmærke i det danske Rigsvaaben. (Hør!) Jeg har fundet det naturligt, at denne Stemning og Følelse, som sikkerlig er fremtrædende i dette høje Ting og uden Tvivl i hele det danske Folk, finder sit Udtryk her.

Hvad Finansstillingen angaar, er der kun en enkelt Bemærkning, som jeg navnlig efter Ytringer, der ere faldne i Gaar, finder Anledning til at fremsætte. Det er angaaende Toldspørgsmaalet. Det er med Grund, at der kaldes paa en Toldreform, og vi vide, at Regeringen er lydhør for dette Krav. Jeg vil gerne sige her, at den Gang, vi begyndte paa Behandlingen af Reformen af de direkte Skatter, nærede de fleste af os det Ønske, at Toldreformen maatte finde Sted samtidig med Reformen af de direkte Skatter. Begivenhedernes Gang har ført det med sig, at disse to Reforme ikke bleve indførte samtidig, og jeg tror egentlig, at vi ikke bør være utilfredse med, at det er gaaet saadan — og det af to Grunde. Jeg tænker ikke her paa den nærliggende Betragtning, som allerede har været paa-peget, at der kan være Grund til at tage lidt i Øjesyn, hvad de direkte Skatter efter Reformen ville indbringe, inden man bestemmer sig for en Toldreform. Jeg tænker derimod først paa det meget væsentlige Forhold, at en Toldreform er bleven lettet ved de direkte Skatters Reform. Der er ikke nogen Tvivl om, at en Toldreform, naar den ellers skal betyde noget for Folkets store Flertal, vil medføre en Nedgang i Toldindtægterne — stor eller lille, det vil man kunne forhandle om — men det vil være uundgaaeligt, at der bliver en Nedgang. Denne Nedgang vil kræve sin Erstatning, som da naturligt vil være at søge i de direkte Skatter. Men efter at vi have faaet vedtaget, og naar vi have faaet indarbejdet en Formue- og Indkomstskat, og den er bleven en fast og roligt arbejdende Institution, da vil man have langt lettere ved at skaffe den Erstatning, som Toldtabet kræver, end hvis man samtidig med Toldreformen skulde